TICI NO SIRDS

[Brālis Branhams lasa no Jēkaba vēstules 5:12-Tulk.]
...ne citu kādu zvērestu; bet jūsu jā lai ir jā un nē ir nē, ka nekrītat sodā.

Ja kāds starp jums ir cietējs, lai viņš lūdz Dievu; ja kādam ir priecīgs prāts, lai viņš dzied slavas dziesmas.

Ja kāds starp jums ir nevesels, lai viņš ataicina draudzes vecajus, un tie lai lūdz Dievu par viņu, to svaidīdami ar eļļu Tā Kunga Vārdā.

Un ticīga lūgšana izglābs slimo, un Tas Kungs viņu uzcels. Un, ja viņš grēkus būtu darījis, viņam tiks piedots.

Izsūdziet cits citam savas kļūdas un aizlūdziet cits par citu, ka topat dziedināti. Jo daudz spēj taisna cilvēka lūgšana, darbodamās savā spēkā.

Elija bija cilvēks, līdzīgs mums, bet lūgdams lūdza, lai lietus nelītu, un nelija virs zemes trīs gadus un sešus mēnešus.

Un atkal viņš lūdza Dievu, un debesis deva lietu, un zeme nesa savu augli.

Mani brāļi, ja kāds jūsu starpā nomaldījies no patiesības un kāds viņu atgriež,

Ziniet, ka tas, kas ir atgriezis grēcinieku no viņa maldu ceļa, izglābs tā dvēseli no nāves un apklās grēku pulku.

2 Pēdējā Marka Evaņģēlija nodaļa. 16. nodaļa un pēdējais Sv. Marka 16. nodaļas pants, mēs izlasīsim šos vārdus.
Bet pēc tam Viņš parādījās tiem vienpadsmit pie galda sēžot un norāja viņu neticību un cietsirdību, ka tie nebija ticējuši tiem...pēc Viņa augšāmcelšanās Viņu jau bija redzējuši.

Un Viņš tiem sacīja: "Eita pa visu pasauli un pasludiniet evaņģēliju visai radībai.

Kas tic un top kristīts, tas tiks izglābts, bet, kas netic, tiks pazudināts.

Bet šīs zīmes ticīgiem ies līdzi: Manā Vārdā tie ļaunus garus izdzīs, jaunām mēlēm runās,

tie ar rokām pacels čūskas, un, kad tie dzers nāvīgas zāles, tad tās tiem nekaitēs. Neveseliem viņi rokas uzliks, un tie kļūs veseli."

3 “Ticības lūgšana izglābs slimo.” Un tā, noliekdami mūsu galvas lūgšanā, mēs visi kopā, tādā veidā, kā mēs to darām un kā katrs pats dara, lūgsim šajā rītā ticības lūgšanu par šiem slimajiem cilvēkiem. Pēc tam es gribu uzlikt viņiem savas rokas, kopā ar vecajiem. Tad mēs būsim izdarījuši tieši to, ko saka Dieva Vārds. Tāpēc ka tieši tam es pievērsīšos savā vēstījumā.

Tagad lūgsim.

4 Mūsu Debesu Tēvs, kad mēs pienesam Tev šo dziesmu, šo melodiju no *Tikai tici,* tas izsaka Tev mūsu jūtas pret Tavu Vārdu. Un šie slimie ir svaidīti, kā tas ir teikts Tavā Vārdā, un tagad mēs palūgsim šo ticības lūgšanu, kā vien varēsim, lai paklausītu Taviem baušļiem. Un mēs saprotam, ka pat mūsu vājumā Tu esi vairāk kā spējīgs uzvarēt mūsu vājību ar Savu spēku un labestību. Un pēc tam mēs atsauksim vecajus, lai uzliktu slimajiem rokas, piepildot katru rīkojumu, kādu vien mēs zinām, kurus ir iedevis mūsu Kungs.

5 Un mēs lūdzam, Kungs, lai mēs iemantojam žēlastību Tavās acīs, pēc visiem šiem gadiem mēs vēl arvien cenšamies paklausīt Tavam bauslim. Un tagad es lūdzu līdz ar šo mazo grupiņu šajā rītā par tiem, kurus Tu esi sūtījis, jo viņiem ir vajadzība, šie cilvēki, kuri ir šeit, lai par viņiem

palūgtu. Mēs pienesam Tev šo lūgšanu par katru no viņiem. Tu zini viņu sirdis un Tu zini viņu vēlmes.

6 Un es lūdzu šo ticības lūgšanu līdz ar šo draudzi, lai Tu īsteno katru viņu vēlēšanos, kas viņiem ir. Lai tieši tagad tas kļūst par realitāti. Un lai tad, kad viņi dosies prom no šī dievnama, šodien, lai viņi iet kā toreiz Ābrahāms, saukdami tos simptomus par neeksistējošiem un noliedzot jebko, kas ir pretrunā tai svētībai, ko mēs esam lūguši. Tu esi apsolījis Savā Vārdā, ka tas notiks, un mēs tam ticam.

7 Lūk, ar šiem vīriem, kurus Tu esi izraudzījis un aicinājis būt par kalpotājiem un vecajiem, mēs grasāmies uzlikt cilvēkiem rokas, it kā mēs būtu...it kā mēs viņus iegremdētu. Un viņi ir svaidīti. Ticības lūgšana ir pienesta, un viņiem tiks uzliktas rokas. Mēs lūdzam, lai tagad viņu ticība skatās uz Tevi, ak, Visuvarenais Dievs, un lai viņi izveseļojas. Mēs lūdzam Jēzus Vārdā.

8 Un tā, es lūdzu, lai vecaji nonāk šeit pie rindas, kad mēs uzliksim cilvēkiem rokas. Un, kad katrs uzliks savu roku uz... [Pārtraukums magnetafona lentes ierakstā. Brālis Branhams un kalpotāji lūdzas par slimajiem-Tulk.]

9 Lūdzu, tikai uz mazu brītiņu veltiet man jūsu nedalītu uzmanību. Es centīšos neaizņemt pārāk daudz laika, tāpēc es šeit nolieku savu pulksteni, lai būtu drošs.

10 Un, brāli Bīler, manuprāt, tu esi pie ierakstītāja tur otrā galā. Bet Leo un Džīna šeit nav. Tāpēc es gribu, lai tu, lūdzu, ieraksti šo liecību, kuru es pateikšu pēc pāris minūtēm, lai to aizsūtītu brālim Bozē, viņš to sapratīs.

11 Šorīt es gribu izlasīt no Sv. Marka grāmatas, no 12. nodaļas. Es gribu paņemt tā fragmentu un to izlasīt un...jo tas ir Dieva svētais, tīrais Vārds. Un mēs ticam, ka Dievs ir Savā Vārdā. Vai jūs tam ticat? [Sanāksme saka: "Āmen."-Tulk.] Un mēs lūdzam, lai Dievs pievieno tam Savas svētības, kad mēs to lasīsim, un esmu pārliecināts, ka Viņš to izdarīs.

12 Un pēc tam es gribu paņemt citu šī Vārda daļu no Apustuļu darbu grāmatas 1. nodaļas. Un mēs no turienes izlasīsim. Un es lūdzu Tam Kungam, lai Viņš pievieno Savas svētības Viņa Vārda lasījumam.

13 Es vienkārši šeit meklēju. Man bija atzīmēts, manā...manā Bībelē, no kurienes es sākumā gribēju izlasīt, bet, man šķiet, tieši tagad nevaru to atrast. Tikai nedaudz pacietieties, kamēr es to atradīšu, ja varēšu. Šķiet, ka atradu.

...Jēzus saka viņiem: *Ticiet uz Dievu.*

Jo patiesi Es jums saku: ja kas šim kalnam sacīs: celies...un nešaubīsies savā sirdī, bet ticēs...ka notiks, ko viņš saka, tad viņš saņems, ko viņš saka.

14 Lūk, Apustuļu grāmatā 1. nodaļa un 8. pants.

Bet jūs dabūsit spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums, un būsit Mani liecinieki kā Jeruzālemē un...Jūdejā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam.

15 Šorīt es gribētu uz brītiņu pievērst jūsu uzmanību Tā Kunga Vārdam. Un es gribu, lai jūs esat patiešām uzmanīgi pret To. Klausieties uzmanīgi. Šis Vārds ir ļoti vērtīgs!

16 Es jau divdesmit piecus gadus kalpoju Tam Kungam, Viņa darbā un Viņa Vārdā, un turklāt šis būs divpadsmitais gads starptautiskajā evaņģelizācijā; un caur Dieva žēlastību esmu ticies ar desmitiem tūkstošu cilvēku, un redzējis, kā mūsu Kungs mūsu kampaņās iegūst Sev, nu, kā esmu redzējis, nu, teju vai divus miljonus cilvēku, vai pusotru miljonu, apmēram tā, sanāksmēs. Esmu nonācis pie tāda slēdziena un...attiecībā uz visiem mūsu pūliņiem un pārējo. Dievs neko nevarēs izdarīt cilvēkiem, kamēr cilvēki sākumā nenostiprināsies tajā, vai tā ir Patiesība vai nē. Tas vienkārši nav iespējams. Nav nozīmes...

17 Es esmu redzējis varenus mūsu Kunga meistardarbus iekš Vārda, kuri varēja izskaidrot Vārdu labāk par jebkuru, ko es vien biju redzējis, un tomēr nespēja likt darboties tai programmai.

18 Un šorīt man domās ir viens cilvēks, kuram, manuprāt, ir viena no labākajām radio programmām ēterā. Taču kaut kāda iemesla dēļ šim cilvēkam neizdodas iegūt panākumus savā radioprogrammā. Tas ir doktors Vaits, īsts skolotājs. Taču kaut kas tur nav pareizi; es nezinu, kas par lietu. Viņam ir redzējums, viņam ir ideja, viņam ir spējas, taču viņš kaut kā vienkārši nevar likt tai programmai darboties. Tā viņa programma precīzi turas pie Vārda, un tai būtu jānoliek pasaule uz ceļiem.

19 Un nesen es redzēju šeit Luisvilā, kad tikos ar doktoru Mardoheju Hemu un ar daudziem lieliem teologiem, kurus es pazīstu, kuri ir daudz labāki sludinātāji nekā tas jaunais rudmatainais trīsdesmit astoņus vai četrdesmit gadus vecais evaņģēlists, kurš iznāca uz platformas, pagāja garām tiem vīriem, bet viņi ieņēma vietas aizmugurē. Un tovakar tur nostājās, viņā nebija pat desmitās jeb simtās daļas no sludinātāja, kas bija tajos vīros, kas sēdēja viņam aiz muguras, tomēr viņam bija Dieva programma, un viņš lika tai darboties. Billijs Grēms.

20 Es esmu ievērojis tādas lietas. Un, ievērojot tās, es tad nonācu pie šāda slēdziena. Nav svarīgi, kas tu esi, Dievam ir jāapgādā klausītāji. Un nav svarīgi, pat ja es šorīt šeit nostātos un atdzīvinātu mirušos, un atgrieztu kroplos normālā stāvoklī, bet, neskatoties uz to, Dieva tajā programmā nebūtu, tad tas nekur nenonāktu. Ir vajadzīgs, lai tajā programmā ir Dievs.

21 Un jebkuru cilvēku pazīst...viņa raksturu pazīst pēc viņa darbiem. Nav svarīgi, kas viņš ir, viņa darbi parāda viņa raksturu. Ja paņemsiet cilvēku, nav svarīgi, cik labs viņš cenšas būt, ja viņa darbi ir ļauni, visa viņa labestība nav nekā vērta. Un cilvēka vārds ir viņa raksturs. Ja cilvēka vārdam nav vērtības, tad tu nekad neuzticēsies tādam cilvēkam, jo viņa vārds nav nekā vērts.

22 Tāpēc tādējādi Dievs, mūsu Tēvs, Viņa raksturs un Viņa darbi pierāda, kas Viņš ir. Lūk, mēs saprotam, ka šo pasauli ir radījis kāds varens Radītājs. Tā nevarēja tā vienkārši parādīties.

23 Un tā, es gribu šo neilgo brītiņu būt tik vienkāršs, cik vien iespējams. Taču es gribu, lai jūs to saprotat, būdami lūgšanā, lai Svētais Gars parāda to tādā Gaismā, kādā tam ir jābūt.

24 Un tā, ja jūs vienkārši paskatītos un ieraudzītu, kā aug koki, un zari un lapas, kā tas nāk un aiziet, un puķes; pavasaris, rudens, ziema, vasara. Aiz tā noteikti kaut kas stāv. Nekāda koka nebūtu, ja vien nebūtu kāds prāts, kas to izveidotu. Nav nozīmes, kāda tajā būtu dzīvība, aiz tā noteikti ir jāstāv kādam prātam, lai uztaisītu to tādu, kāds tas ir.

25 Lūk, tagad aizdomājieties par to. Nepalaidiet to garām. Dziļi pārdomājiet to. Jo, ja jūs pievērsīsiet uzmanību mūsu Rakstu mācībstundai, Jēzus sacīja: “Ja pateiksiet savā sirdī!”

26 Nevis savās prāta spējās; tas tur nenostrādās. Lai kā arī necentīsies to īstenot, nekas nesanāks, jo tās ir prāta spējas, un tām ir beigas.

27 Bet, ja kaut kas ir Mūžīgs, tad tam nav beigu un tam nav sākuma. Jebkam ar beigām...ar sākumu ir beigas. Izņemot to visu, kam nebija sākuma. Un tikai Dievam nebija ne sākuma ne beigu. Un tātad, lai būtu tās lietas, kam ir sākums, bija jābūt kaut kam, kam nav sākuma, lai uzsāktu sākumu.

28 Pirmais izveidotais koks, kas...piemēram, kā tas, kuru šeit nolādēja Jēzus, sacīja: “Lai vairs uz tevis neizaug augļi, lai vairs neviens no tevis neēd,” bet kaut kur bija jābūt...bija jābūt šī koka sākumam. Un tam bija beigas; kad vārdi, kas izskanēja no Tā mutes, Kas bija iedevis tam šo sākumu, aizsūtīja to uz beigām. Tāpēc jūs redzat, cik Mūžīgi ir Viņa Vārdi.

29 Bet mēs šo Vārdu vienkārši esam uzņēmuši, pamatojoties uz intelektu. Un ir redzētas tik daudzas izgāšanās, ka tas ir novedis cilvēkus līdz tādam stāvoklim, ka viņi vienkārši teju vai nezina, kam ticēt. Viņiem vienkārši ir ļoti daudzas neskaidrības viņu...viņu reliģijā. Viņi braši uzrāpjas uz *tā*

zara vai *šitā* zara, bet tur ir strupceļš un, lūk, viņi rāpjas atpakaļ. Sākas varenas kustības, un viņi izskrien kā metodisti, baptisti un pentakosti, un visi pārējie. Un tad negaidot viņiem tur parādās kaut kāda psiholoģiska ideja, un viņi uzrāpjas uz tā zara un viņiem ir varens laiks. Bet tad negaidot viņi izrādās strupceļā.

30 Bet vienīgais, kas pastāv vienmēr, ir Mūžīgais, un Mūžīgais ir Dievs.

31 Un tā, ja pievērsīsiet uzmanību, cilvēku pazīst pēc viņa...viņa rakstura, pazīst pēc viņa darbiem. Aizdomāsimies, kā Dievs parāda Savu raksturu caur Saviem darbiem. Viņam ir Viņa raksturs, un Viņš dara Savus darbus. Un, ja paskatīsieties uz Viņa darbiem, cik tie ir vareni!

32 Nu, ļaujiet man mest izaicinājumu jebkuram pasaules zinātniekam, lai tas uztaisa man koku. Ļaujiet man mest izaicinājumu jebkuram pasaules zinātniekam, lai tas uztaisa man mazu parastas zāles lapiņu. Bet tas ir absolūti neiespējami.

33 Nu, šķiet, ka tādā gadījumā, pārdomājot šīs lietas, ka kaut kas notiktu, no Vārda lasīšanas, ka sirdī būtu jāatnāk ticībai, kas būtu ārpus intelektuālajiem priekšstatiem. Jēzus sacīja: "Ja pateiksi savā sirdī!"

34 Bet mums galvā izveidojas putra, un mēs ejam un sakām: "O-o, es redzēju, kā *tas* notiek. Jā. Es esmu..." Un reizēm sanāk kaut kas līdzīgs, taču šķiet, ka tas vienkārši nedarbojas pareizi. Tas ir tāpēc, ka mēs mēģinām sakrustot intelektuālo ar pārdabisko. Tiem vienam ar otru nav nekāda sakara, it nemaz. Intelektuālais sacīs vienu, bet pārdabiskais sacīs kaut ko citu.

35 Un jebkurš Dieva Gara vadīts cilvēks nepieņem nekādas intelektuālas domas, bet viņa vadība nāk no sirds caur Dieva Garu. Viņš tiek pārprasts. Cilvēki saka: "Ak, kā gan tas var būt?"

36 Šajā laikā es saņemu vēstules un telefona zvanus: "Vai tu gribi teikt, brāli Branham, ka tu nebrauksi uz ārzemēm? Pēc visiem šiem varenajiem..."

37 Nu, tas izskatās brīnišķīgi, taču kaut kas dziļi iekšā saka: "Esi uzmanīgs."

38 Un tāpēc mēs neskatāmies uz to, ko mēs redzam. Mēs skatāmies uz to, ko mēs neredzam, ko Dievs saka sirdī. Un, ja vien mēs pievērstu uzmanību šīm lietām, jo īpaši caur Dievišķo dziedināšanu. Ja Dievs ir devis solījumu un tas noenkurojas sirdī, nu, tad kāpēc mums vēl būtu vajadzīgs kaut kas intelektuāls? Es neskatos uz savām ciešanām. Es neskatos uz saviem simptomiem. Es skatos uz to, ko Dievs par to ir pateicis. Tāpēc ka, galu galā, Viņš ir tas Boss, un tas augstākais Boss. Ja ārsts pateica *to un šito*...

39 Nu, ja tu centīsies ar to blefot, tas nenostrādās. Ja tu mēģināsi to apspriest savā prātā, piemēram: "Jā, Dieva Vārds ir pareizs. Es ticu Tam. Es uzskatu, ka tas īstenosies. Es domāju *šādi*." Nu, ja tas ir intelektuāli, tikpat labi vari par to vairs nedomāt.

40 Kamēr dziļi tevī kaut kas neatnāk, kas vienkārši saka, ka tas tā ir, un tas arī viss. Tad visi elles dēmoni nespēs tev to atņemt. Tas ir kaut kas iekšienē, kas tiek saukta par "sirdi". Lūk, uz kā balstās īstena ticība.

41 Intelektuāļi mēģinās par to prātot. "Nu, būsim taču prātīgi." Bet ticībai nav nekādas prātošanas. Tai ir tikai viena lieta, un tas ir – Dieva Vārdam ir taisnība. Ak, lūk, uz kā stingri nostājas un Mūžīgi balstās dvēsele, jo tā pateica Dievs. Nevis kaut kāds blefs, bet zina to.

42 Un zeme, būdama Dieva veidojums, absolūti runā un liecina par Viņa Esamību. Ir jābūt Dievam, jo citādāk nekādas zemes nebūtu bijis. Ir jābūt Radītājam, citādāk nebūtu nekādas radības. Un, ja šis Vārds, ar kuru Viņš radīja zemi, dod apsolījumu, tad tam ir jārada tieši tas, ko radīja šī zeme caur Viņa Vārdu pašā sākumā.

43 Kad Dievs pateica: "Lai top," un varbūt tam vajadzēja desmit miljardus gadus. Es nezinu, cik laika tam bija vajadzīgs. Taču nebija nekādas nozīmes, cik ilgi tas bija, jo Dievs ir Mūžīgs. Un

Viņš pateica: “Lai tur top,” un tas sāka attīstīties, jo Dievs pieņēma Savu Vārdu un ticēja.

44 Un, ja Viņa radīšanas Vārds, šis Viņa darbs, pierāda, ka Viņš ir Radītājs, tad kāpēc lai mēs nepieņemtu Viņa Vārdu tā, kā Tas saka, un Tam neticētu? Jo Tas ir tā paša Radītāja Vārds. Lūk, Viņa darbs liecina.

45 Un tā, pirms Dievs, tas Nekļūdīgais, var kaut ko pateikt, tam ir jābūt pilnīgam. Jo tas var tikai...tas var tikai...ja tas nāk no Dieva, tas nāk no pilnīga avota.

46 Un tā, paskatieties uz šo. Visi cilvēki, it visi, cilvēkus pazīst pēc viņu darbiem.

47 Kad tika būvēts lielais Municipālais tilts Sidnejā, Austrālijā, kad viņi no visas pasaules aicināja tiltu būvētājus, arhitektus, lai no pussalas Sidnejā, Austrālijā, lai uzbūvētu to līdz Dienvid-Sidnejai, atbrauca arhitekti un pārējie un raka augsni, un ņēma paraugus. Un viņi visi nonāca pie šāda slēdziena: “To nav iespējams izdarīt.” Sacīja: “It visur tai līcī ir plūstošās smiltis. Un augsne nav pietiekami stabila. Tas nestāvēs uz vietas. Tādējādi, ja tilts tiktu uzbūvēts, pa to braukt būtu bīstami.”

48 Bet galu galā tur bija viens vīrs, kuram bija redzējums, kāds tiltu būvētājs no Anglijas. Viņš ieradās tur. Un viņš apskatīja smiltis. Viņš...viņš tās izpētīja. Viņš izpētīja augsni. Viņš izzondēja ūdeni. Sākumā viņš visu kārtīgi izpētīja.

49 Ak, man tas patīk! Sākumā viņš to kārtīgi izpētīja. Jēzus sacīja: “Cilvēks, kas pērk zemi jeb dodas pretī kādai armijai, sākumā viņš apsēžas un viņš aprēķina izmaksas.” Katram no jums šeit, kas šorīt esat pie altāra, bija jāpasēž savā vietā pirms iznākt, lai saņemtu svaidījumu, un jāaprēķina, ko tas nozīmē. Tas nav vienkārši uz labu laimi iet cauri lūgšanu rindai. Tas ir doties tur ar stingru pārliecību, ka Dievs to ir apsolījis un ir spējīgs turēt Savu Vārdu.

50 Un tā, tas vīrs izpētīja augsni. Viņš pārbaudīja tur katru slāni, kurā bija plūstošās smiltis. Un visbeidzot viņš devās pie tiem ierēdņiem. Viņš sacīja: “Es uzbūvēšu to tiltu, un tas būs drošs.”

51 Tiltu būvētāji no Amerikas un citām pasaules daļām tikai pasmējās un sacīja: “Tas cilvēks ir garīgi slims. Neviens cilvēks nevar tur uzbūvēt tiltu.” Sacīja: “Pat ja cālis ietu pār to tiltu, ja tas tiktu uzbūvēts, tas nogrimtu. Tilts to neizturētu. To tiltu sasvārstītu pat pāri skrejošs suns ar savām vibrācijām,” sacīja, “tas satricinātu smiltis, un tilts iegrimtu. To nav iespējams paveikt.”

52 Taču tas vīrs bija vīrs ar redzējumu, un viņš zināja, par ko viņš runāja, jo kaut kas dziļi viņā sacīja viņam, ka viņš var to izdarīt.

Dievs, dāvā mums tādus vīrus draudzē!

53 Lūk, ar visu to zinātnisko izpēti, ka to nevar izdarīt, zinātne bija pierādījusi, ka to nav iespējams izdarīt. Taču tam vīram bija redzējums, ka viņam tas izdosies, tāpēc viņš noslēdza kontraktu.

54 Viņš ātri ķērās pie darba. Viņš sāka ievākt augsnes paraugus. Viņš sāka ievākt paraugus un zondēt plūstošo smilšu slāņus. Viņš pārbaudīja katru skrūvi. Viņš pārbaudīja katru koka detaļu, katru metāla detaļu, visu betonu. Visam bija jābūt pilnīgi pārbaudītam. Tāpēc ka viņa...viņa slavenais vārds un viņa raksturs, un viņa spējas bija atkarīgas no tā, vai tas tilts nostāvēs vai nē.

55 Un, ja kāds šīs zemes cilvēks, kuram bija redzējums, pārliecinājās, ka viss bija nevainojami pārbaudīts, pirms viņš to ielika tiltā, sava rakstura un savas reputācijas dēļ, tad cik daudz vairāk mūsu svētītais Debesu Tēvs pārbaudīja katru Vārdu, kas ir pateikts jeb ierakstīts Bībelē. Viņš pārbaudīja katru Vārdu, katru pravieti. “Un katram dēlam, kas nāk pie Dieva, ir jātiek pārbaudītam.” Tas materiāls, kas tiek izmantots šajā varenajā Lielceļā, katram akmenim, katram materiālam, pirms tas tiek ielikts Kristus Ķermenī, ir jātiek pārbaudītam, pārmācītam. “Katram dēlam, kas nāk pie Dieva, sākumā ir jātiek pārbaudītam.” Nekādu izņēmumu, katram! Katrs

pravietis, pirms viņš varēta rakstīt tajā Bībelē, viņš bija Svētā Gara pārbaudīts. Gluži kā viņš...

56 Tas tilta būvētājs, piedodiet, es aizmirsu viņa vārdu. Es to zināju. Pirms pāris dienām es lasīju to rakstu, kā viņš visu bija pārbaudījis. Viņam bija vislabākie amatnieki, kādus vien varēja atrast. Viņam bija vislabākais betona speciālists. Viņam bija vislabākais, ko vien viņš varēja atrast, lai saliktu kopā to vislabāko, kas viņam bija.

57 Ak, mana dvēsele iekliedzas "Aleluja" Dievam, kad es aizdomājos, ka Dievs ieliek Savā Draudzē to vislabāko, ko vien Viņš var atrast. Dievs paņem Savus bērnus un ļoti pamatīgi pārbauda tos, tad Viņš ieliek tos Kristus Ķermenī, jo viņi ir pārbaudīti. Viņi tic. Viņi ir izgājuši cauri pārbaudījumiem. Viņiem ir pieredze. Viņi ir Viņa liecinieki. Viņi zina, par ko viņi runā. Ne tikai kaut kāds intelektuāls priekšstats, bet viņi ir dzimuši no augšas no dārgā Svētā Gara un ir izturējuši laika pārbaudi un pārbaudīti, līdz viņu dvēseles ir kā krams vērstas Golgātas virzienā. Jā, viņi ir izturējuši laika pārbaudi. Viņi ir Viņa Spēka liecinieki. Un caur to Dievs būvē tiltu no zemes uz Godību, lai ceļinieks varētu uziet uz tā Lielceļa, apsēsties zem koka dienas vēsumā, pateicoties laika pārbaudītajam materiālam – tiem, kas pieņem Dievu saskaņā ar Viņa Vārdu. Nav svarīgi, kādi ir simptomi, apstākļi, tas nav nekāds šķērslis. Dievam ir laika pārbaudīts materiāls kā liecinieks, un Viņš to ieliek.

58 Un šis slavenais tiltu būvētājs, kad visbeidzot... Tur blakus atradās arhitekti, daudzi kritiķi, un sacīja tam būvniekam: "Tas nekad nenostāvēs."

59 Tāpat viņi ir teikuši: "Draudze nekad neuzcelsies." Tāpat viņi ir teikuši: "Brīnumu laiks ir beidzies." Tāpat viņi ir teikuši, ka: "Vecmodīgā reliģija vairs nav pievilcīga."

60 Taču, ak, kad šis cilvēks salika kopā tos visus materiālus, viņš raka. Viņam dabūja pūtējus un viņš izpūta visus tos plūstošo smilšu slāņus. Viņš iedziļinājās dziļāk, dziļāk, dziļāk, simtiem pēdu zem ūdens, līdz viņš aizvāca prom tās plūstošās smiltis, līdz betons bija kārtīgi nostiprināts uz klints jūras dibenā. Ak, tas bija dārgi, jā.

61 Un visam, kas ir vērtīgs, ir sava cena. Cik varena ir šī glābšana! Kāda milzīga cena!

Taču visbeidzot viņš tika cauri tām plūstošajām smiltīm.

62 Un Dievs ir vedis kristiešus un viņus pārbaudījis, un viņu pārbaudījis, un viņus tīrījis, un viņus tīrījis, un viņus tīrījis, līdz visbeidzot pienāks diena un Viņš nonāks uz stabilas Klints. Kādam pietiks tik vien kā ar to bezjēdzīgo pieredzi – rokas paspiešanu un pievienošanos draudzei, un apslacīšanu dažas reizes vai kristību, vai vēl kaut ko, taču Viņš aizskalo prom visas plūstošās smiltis, kamēr nenostiprinās viņu uz Klints, Jēzus Kristus. Un visi elles dēmoni viņu neizšķobīs.

63 Tas tilta būvētājs zināja, ko viņš dara. Un kad visbeidzot tas bija pabeigts, daži no viņiem sacīja: "Tas neizturēs. Tam pāri braukt tik un tā būs bīstami."

64 Viņš savāca inženieru grupu un līdz ar vilcienu... Kad viņi pārbrauca no dienvidu Sidnejas pāri uz ziemeļu Sidneju, pāri tam tiltam, viņš uzlika tur apmēram astoņus lielus piekrautus preču vilcienu sastāvus. Un viņš iesēdināja mašīnā pilsētas mēru un viņš nostājās tam visam priekšā, soļoja, nesdams karogu. Un, kad tā lielā armija un lielie, astoņi lieli piekrauti vilcieni maršēdami pārgāja to tiltu, līdz ar to būvētāju, kas bija visiem priekšā, soļodams priekšgalā, tas pat nepakustējās.

65 Un Jēzus Kristus, Dieva Dēls, Kurš ir tas Draudzes Arhitekts, atnāca uz zemes un ielika pamatus. Kad Viņš satikās ar velnu, Viņš tika pārbaudīts ar Dieva Vārdu, un Viņš sacīja: "Ir rakstīts: 'Cilvēks nedzīvos no maizes vien.'" Kad viņš aiznesa Viņu uz tempļa smaili, Viņš sacīja: "Ir rakstīts." Vai redzat to materiālu, ko Viņš lika Savā Draudzē? Viņš aizveda Viņu uz kalnu un parādīja Viņam visas tās varenās programmas, kuras Viņš varētu iegūt, Viņš sacīja: "Ir rakstīts."

66 Viss Dieva Vārds izturēja laika pārbaudi. Un Viņš ir tas varenais Virspavēlnieks, kas iet

mums pa priekšu, Viņa asiņainās drānas plīvo, jo caur Jēzus Kristus Asiņu izpērkošo mīlestību Viņš ir nopircis Draudzi, caur Svēto Garu, kas ir pārbaudījis katru skrūvi un katru cilvēku, kas vien ir noenkurots tajā varenajā dzīvā Dieva Draudzē. Tas tiek īstenots ar materiālu, kas ir izturējis laika pārbaudi.

67 Un, kad Viņš maršē uz priekšu, aiz Viņa iet liela ierinda, kā no augšas dzimusī dzīvā Dieva Draudze, Viņa nesvārstās, jo mēs esam saņēmuši Valstību, kas nevar tikt izsvārstīta. Tā ir aizrakusies līdz pat Jēzus Kristus cietajai Klintij, kas ir Galvenais Stūrakmens. Un, kad Viņš iet mums pa priekšu ar Savām asiņainajām drānām, virzoties uz priekšu, tā ir izpirkšanas zīme.

68 Liecinieki! "Jūs būsiet Mani liecinieki gan Jeruzalemē, gan Jūdejā, gan Samarijā." Viņa Draudze stāv kā Viņa liecinieks. Lūk, šorīt es gribētu jums to pateikt un atstāt to jums. Mēs kļūstam Viņa liecinieki pēc tam, kad saņemam Svēto Garu. Jo var būt tikai viena lieta, par ko tu vari liecināt, un tas ir tas, ko tu esi iepazinis kā Patiesību.

69 Tas puisis varēja liecināt pēc tam, kad viņš bija aizvācis visas tās smiltis un atradis cietu klinti tur zemes dzīlēs. Viņš bija liecinieks, ka tas izturēs. Viņš pārbaudīja ar Geigera skaitītāju un mehānismiem tās lielās materiālu daļas un pārbaudīja katru no tām. Viņš bija liecinieks, ka tie izturēs, jo viņš bija redzējis, kā tiem tika piemērota slodze un tie bija izturējuši.

70 Un mēs, kas esam atdzimuši no Svētā Gara, ar Dieva Spēku piepildītie, kas esam nobaudījuši Mūžīgā Dieva Mūžīgo Dzīvību, un Tas mājo mūsos, mēs esam liecinieki Viņa labestībai un Viņa Vārdam, un Viņa Spēkam. Tie vairs nav minējumi. Tās ir zināšanas no pieredzētā.

71 Noa, uzbūvēdams šķirstu, viņš liecināja netaisnīgajai pasaulei, ka ir taisnīgais Dievs. Kaut arī tas izskatījās ārprātīgi, kad tas tika būvēts, taču izrādījās, ka tas bija vienīgais kuģis, kas spēja peldēt tajā vētrā. Un būvēdams to, tas bija...Viņš nosodīja netaisno pasauli un attaisnoja tos, kuri tam ticēja.

72 Cik smieklīgi reizēm, pēc cilvēka domām, Dievs kaut ko dara. Vai esat kādreiz ievērojuši, no kāda koka Noa būvēja to kuģi? To būvēja no akāciju koka. Un tas ir vismīkstākais koks, kādu vien var iegūt. Tas ir gluži kā balzāmkoks. Tas ir... Nu, ja iemetīsi to ezerā, tas nogrims pēc piecām minūtēm. Tas balzāmkoks jeb akāciju koks bija ļoti porains. Un, vai tad nav dīvaini, ka šķirsts, kuram bija jāiztur vissmagākie pārbaudījumi vispasaules plūdos, bija uztaisīts no mīksta koka? Nu, to varēja izmantot.

73 Un reizēm, kad mēs kļūstam tik cieti un neizkustināmi savos ceļos, Dievs nevar mūs nekur izmantot.

Un, lūk, kāds ir iemesls, kāpēc Viņš to izdarīja.

74 Vai esat ievērojuši? Pēc tam, kad Viņš bija to uzbūvējis, tad viņš uzvārīja darvu vai kaut kādus sveķus, tie bija no citiem kokiem. Ko tad tas nozīmē? Kad viņš salika kopā šķirstu, tas bija taisīts no tā patiešām vieglā, mīkstā koka. To ļoti viegli varēja pārvietot, tas bija tik viegls un padevīgs. Un pēc tam viņš nocirta citu koku, tā bija priede. Un dauzīja to, kā jau to mēdza darīt, dauzīja un dauzīja to, līdz izdauzīja no tās sveķus. Un pēc tam viņš paņēma tos sveķus un iesūcināja tajā vieglajā kokā; un tā vieglā koka poras piepildījās ar sveķiem, apkļāva to, darīdamas to cietāku par tēraudu.

75 Un Dievs ir paņēmis Savu Draudzi, kas iztukšo sevi un ir ļoti padevīga Dieva rokās. Dievs nocirta pats Savu Dēlu un paņēma Sava Dēla dzīvību, caur sitieniem un brūcēm, un ielēja to ticīgajā; un viņš kļūst ietērpts, gatavs tiesām. Tas ir vienīgais, kas izturēs tiesu.

76 Tas pārgāja pāri tiesām. Tāpēc ka tas izgāja tieši tam cauri. Ūdens bija tā tiesa. Un tas izgāja cauri tiesai. Tas bija liecinieks tam, ka Dievs zināja, ko dara. Noa sekoja Dieva Vārdam. Varētu

runāt daudz.

77 Daniēls bija liecinieks, ka ir eņģelis Debesīs, tas ir, Dievs Debesīs, kas zina sirds noslēpumus, jo Viņš sūtīja Savu eņģeli un atbrīvoja Daniēlu. Dauzi citi bija liecinieki.

78 Kad Jēzus nomira uz krusta, Debesis deva liecību. "Lūk, kur ir tas materiāls. Lūk, kur tas ir." Ja ievērosiet, par to liecina visa radība.

79 "Pašā dienas vidū." Bet Dievs jau bija pravietojis par to laiku, kad beigsies sabats, sacīja: "Tas būs laiks, kad saule norietēs dienas vidū." "Un bija tumsa no sestās stundas līdz devītajai stundai." Kas tas bija? Saule... Lūk, tumsa, tas nenozīmē, ka tajā bija nedaudz gaismas. Tumsa, tā ir absolūti pilnīga tumsa, tik tumša, kā tas bija Ēģiptē, ka to varēja pat sajust. Ne mazākā gaismas stariņa!

80 Un saule liecināja: "Lūk, tas ir Viņš. Lūk, tas materiāls, no kura Dievs uzbūvēs Draudzi." Mēness un zvaigznes deva liecību. Kad Viņš nomira, debesis deva liecību. Zeme nodrebēja, akmeņi pāršķēlās. Zeme liecināja. Un svētie, kas gulēja zemē, zemes pīšļos, augšāmcēlās, deva liecību.

81 Tie cilvēki Vasarsvētku dienā, kad viņi uzjautrinājās, Pēteris piecēlās un liecināja ar kādu tās Dzīvības daudzumu, kas bija izdauzīta no Viņa Golgātā, ielijusi Pēterī Svētā Gara veidā. Un viņš piecēlās tur kā liecinieks, Dieva Vārds, un deva liecību ar fragmentu no Rakstiem, kas sacīja: "Jūs, Jūdejas vīri, jūs, Jeruzālemes iedzīvotāji, lai jums ir zināms un uzklausiet manus vārdus. Viņi nav piedzērušies, kā jūs domājat, taču tas ir tas, par ko runāja pravietis Joēls: 'Tā notiks pēdējās dienās, Es izliešu no Mana Gara uz visu miesu.'" Viņš bija liecinieks.

82 Lūk, mēs ieejam šajās pēdējās un ļaunajās dienās, kad Viņam būs liecinieki. Viņam noteikti būs liecinieki. Dievs ir dzīvs. Dieva Vārds ir Mūžīgs.

83 Un tā, atgriezīsimies pie mūsu lasījuma no Rakstiem. Jēzus, nokāpdams no kalna, Viņš bija izsalcis. Un Viņš nopētīja koku, bet uz tā nebija augļu. Viņš, iespējams, pat nepaaugstināja Savu balsi.

84 Viņš nenostājās un neteica: "Un tā, džentelmeņi, paejiet maliņā. Es gribu parādīt jums Manu spēku." Viņš sacīja... "Un Man ir spēks likt tam kokam izdarīt *to un to*." Viņš neko tādu neteica.

85 Viņš vienkārši pie tā pienāca. Viņš neko uz tā neatrada, tāpēc Viņš sacīja: "Lai neviens neēd no tā koka," aizgāja prom.

86 To dzirdēja Pēteris. Un nākamajā dienā, iedams tam garām, ak, koks joprojām bija tur, taču tas bija miris. Un viņš to pieminēja, cik ātri tas koks bija nokaltis, no pašām saknēm. Jēzus sacīja: "Nekāds..."

87 Un, paskatieties, tā nebija koka vaina. Vēl nebija pienācis vīģu laiks. Taču Viņš izdarīja to, lai paaugstinātu Sevi, lai Sevi apstiprinātu. Lai... Viņš bija Mesija, un tā bija viena no liecībām, ka Viņš bija Mesija. Tas bija Viņa Mesiānimsa zīmogs. Pēdējais zīmogs bija Viņa augšāmcelšanās, Viņa debesbraukšana. Tas bija pēdējais Viņa Mesiānisma zīmogs. Visi Viņa darbi bija pierādījums, kas Viņš bija. Lūk, Viņš negāja, nesacīja: "Visi koki, mirstiet." Viņš vienkārši to izdarīja, lai mācekļi, kuri vēlāk uzrakstīs šos Rakstus, zinātu, ka Viņš ir Mesija. Saprotat?

88 Lūk, tad, kad Pēteris uzdeva šo jautājumu: "Paskaties, cik ātri nokalta tas koks!"

89 Tad Viņš pateica viņiem: "Ja pateiksiet šim kalnam: 'Celies un meties jūrā,' un nešaubīsieties savā sirdī, bet ticēsiet, ka notiks pēc taviem vārdiem, tad būs tev tas, ko sacīsi."

90 Tagad paklausieties. Tā ir daļa no tā materiāla šajā varenajā Dieva saimniecībā, šis varenais kuģis, kurā mēs atrodamies, vecajā Ciānas kuģī, Kristus Ķermenī.

91 Tagad pie liecības! Bija laiks, kad es to vēroju. Un tagad paklausieties uzmanīgi, lūk, tādai

nelielai mācībai.

92 Dzīvē ir tādi laiki, kad visi... Kad esmu skatījies uz ciešanām un redzējis tos, kuri cieš un kurus moka dēmoniskie spēki, mana sirds vienkārši asiņo viņu dēļ. Un turklāt viņi ir zvanījuši man pa telefonu, un sanāksmēs, visa tā trokšņošana un kustība, un raustīšana, un saspringums, un ir tik grūti pateikt "nē" šiem cilvēkiem. Godīgi, es nevaru to izdarīt, to manā vietā pasaka kāds cits. Es nekādi netieku līdz viņiem. Mana sirds vienkārši ļoti cieš viņu dēļ. Dienu no dienas es tādēļ mokos un reizēm es esmu neziņā.

93 Un pēc tam es nomierinos, kad atkal vēršos Rakstos un redzu, kā Viņš gāja cauri tai Betzatas peldvietai un redzēja visus tos kroplos un cietējus; bet pienāca pie viena cilvēka, dziedināja viņu, kas gulēja uz gultas, un aizgāja, un pārējos atstāja. Taču vienalga dziļi manā sirdī tā dēļ es... Tās ciešanas nekur nepazūd. Ak, es tā gribētu, lai kaut kas notiktu!

94 Pēc tam es ievēroju tur Portlendā, Oregonā, kad tovakar uz platformas izskrēja tas maniaks, lai mani nogalinātu. Es atceros, kā tur kaut kas notika, un prāta spējām ar to nebija vispār nekāda sakara. Saskaņā ar prātu es būtu aizbēdzis kā pārējie sludinātāji. Taču es neaizbēgu. Tur kaut kas notika; Dievs grasījās parādīt Savu spēku.

95 Reiz Viņš sacīja: "Rimstieties un atzīstiet, ka Es esmu Dievs." Ja vien Draudze pietiekami ilgi varētu pastāvēt mierīgi! Dievs izdarīs kaut ko pavisam nelielu, bet viņi visi uzvelkas un skraida apkārt, tā darīdami, saprotiet, iziet no Dieva gribas. Apstājieties.

96 Reiz Viņš grasījās parādīt Savu Spēku Sarkanajā jūrā. Viņš sacīja: "Sarkanā jūra, stāvi mierā!" Un Viņš pārveda Savus bērnus maršējot tieši caur to. Kā būtu, ja viņi būtu apgriezušies apkārt, sacījuši: "Izdarīsim to vēlreiz, Kungs." Tas nebūtu noticis. Pavisam noteikti.

97 Reiz Viņam bija vajadzīgs nedaudz laika, lai pabeigtu cīņu. Dievs vienkārši tur lika apstāties saulei, lai nodemonstrētu, ko Viņš grasījās paveikt. Jā. "Un tā, saule, tu vienkārši apstājies tur uz dažām minūtēm. Es jums kaut ko parādīšu." Lūk, kā būtu, ja nākamajā dienā Jozua būtu pateicis: "Saule, apstājies." Tā nebūtu to izdarījusi. Dievs grasījās kaut ko izdarīt. Viņš grasījās dot liecību par Savu Spēku. Par Savu Vārdu, ka Viņš ir Visuvarens, un Viņš deva liecību par To.

98 Reiz no Jērikas iznāca akls vīrs. Un, kad garām gāja Jēzus, tas aklais iekliedzās: "Apžēlojies par mani!" Un Bībelē ir teikts: "Un Jēzus apstājās, sacīja: 'Atvediet viņu šurp.'" Ak vai! Kristus nostājās mierā, jo Dievam Viņš bija jāpielieto, lai parādītu Savu Spēku.

99 Varbūt tur bija vēl simts aklo uz tā ceļa; es nezinu. Varbūt priesteris sacīja: "Atnāc šurp uz brītiņu! Kas Tu tāds esi, ka augšāmcel mirušos? Augšāmcel... Lūk, vesela kapsēta ar tiem. Mēs dzirdējām, ka Tu augšāmcēli Lācaru." Taču Dievs apstiprināja Viņa Mesiānismu. Lūk, ko Viņš darīja. Protams.

100 Es bieži esmu bijis neziņā, kas notiek. Taču patiešām ir tāds stāvoklis, kad cilvēki var dzīvot tik tuvu Dieva Klātbūtnē. Tas nav jūsu izvēles dēļ. Tas ir Dieva izvēles dēļ, ka jūs dzīvojat tādā stāvoklī, kad tam vairs nav sakara ar jūsu pašu prāta spējām.

101 Dienvidāfrikas Republikā man meta izaicinājumu burvju grupa. Un es tur stāvēju viens starp kādu duci vai vairāk, un viņi centās uzlikt man lāstus. Taču Dievs vienkārši lika viņiem nostāties mierā un vērot Dieva Godību, kas atgrieza aklajam redzi un pārējo cilvēkiem, kuri bija ciešanās.

102 Tur Karlsruē, Vācijā, reiz pēcpusdienā, kad iznāca spiritisti, lai...viņi gribēja ar mani pastrīdēties, tur pie viesnīcas. Tas cilvēks neļāva viņiem ienākt. Viņi sacīja: "Mēs uzliksim lāstu šīs pēcpusdienas sanāksmei, un neviens neatnāks..." Nē, sacīja: "Mēs to aizpūtīsim ar vētru." Bet debesis bija vienkārši jaukas un gaišas. Taču, kad mēs tur nonācām un tikko kā sākām dziedāt, atnāca liela, ļoti stipra vētra. Apmēram divdesmit tur stāvēja man vienā pusē un divdesmit otrā pusē. Un viņi visi tur būrās un graizīja savas spalvas ar šķērēm, un darīja visu ko tādu, lai uzliktu lāstu.

Un te pēkšķi tā lielā telts ar trīsdesmit tūkstošiem vietu sāka plandīties un raustīties, un sāka pūst vēji. Bet es sludināju. Un kaut kas pateica: "Stāvi mierā!"

103 *Aleluja*! Es nesaku, lai atvainotos. Tas nozīmē: "Slavējiet mūsu Dievu!"

104 Un Dievs lika tai vētrai nostāties mierā, aiziet prom, lai redzētu Dieva slavēšanu, kad apmēram četrdesmit tūkstoši dvēseļu todien un tonakt caur to ienāca Dieva Valstībā. "Stāvi mierā!" Tā tas ir. Viņš dod liecību.

105 Tur Zviedrijā jeb Šveicē... Nu, lūk, es pateikšu, Somijā viendien ceļa malā gulēja mazs miris puisītis, viņu bija notriekusi automašīna, sadragājusi gabalos viņa ķermenīti. Viņš bija tik ļoti sadragāts, ka pat kājas pēda bija izlīdusi no viņa zeķubikses. Mašīna bija viņu sadragājusi un notriekusi kā tādu lupatu, un uzmetusi viņu augstu gaisā un pārmetusi viņu ceļa otrā pusē. Viņa acis bija izspiedušās uz āru. Viņa mute bija atvērta. Viņa mēlīte bija izlīdusi, un no viņa ausīm tecēja asinis. Taču divus gadus pirms tam Dievs bija parādījis vīziju par to. Un es tik muļķīgi biju pienācis un paskatījies uz to bērniņu; aizgāju prom raudādams.

106 Bet Tas Kungs vai kāds cits, pārdabiski, uzlika man uz pleca savu roku. Sacīja: "Vai tas nav tas puisītis, kuru Es tev parādīju?" Ak, kāda sajūta!

107 Tur stāvēja pilsētas mērs, galvenais, kā viņu dēvēja, un daudzi stāvēja blakus. Un Dievs lika viņiem stāvēt mierīgi, lai Viņš varētu parādīt Savu vareno Spēku, lai augšāmceltu mirušo, atvest viņu atpakaļ dzīvībā. "Stāviet mierā!" Ticiet Dievam un būsiet liecinieki. Viņa Vārds ir Mūžīgs.

108 Tas notika pirms dažām dienām, kad mēs bijām... Vienkārši ieraugiet, kādā Dievs darbojas vienkāršībā! Un mēs esam tik vīlušies, ja mēs gaidām tās varenās, lielās lietas. Esiet apmierināti ar mazām lietām. Pavērojiet Viņu, kad Viņš dara Savus brīnišķos darbus, kā Viņš jūs sargā. Neskatieties kaut kur augstu tālumā, skatieties tepat lejā.

109 Ievērojiet. Man sāk nākt domas, ka tas ir iespējams, ka tad, kad cilvēks, piemēram apustuļi, un kad tu vari dzīvot tuvu Dievam; un Dievs, caur Savu žēlastību, darbojas caur tevi; ka, jo vairāk Dieva tu iegūsti, jo dievbijīgāks tu kļūsti. Jo vairāk Mūžīgās Dzīvības ienāk, jo vairāk intelektuālā Tā izstumj ārā.

110 Lūk, es negribu būt fanātiķis. Es gribu būt īsts, veselīgi domājošs, pilnvērtīgs kristietis. Saprotat? Nevis kaudze ar teorijām, bet patiešām stabils, saprātīgs, prātīgs ticīgais.

111 Un tagad paskatieties. Es esmu redzējis, kā tas darbojas. Un, kad aizdomājies, ka, ja tu nonāksi ar Dievu tajā kontaktā, ka tā vairs nebūs tava balss. Tā vairs nebūs tava doma. Tā kļūst par Dieva domu un Dieva balsi. Tu esi tikai vīnakoks...tikai zars. Viņš ir tas vīnakoks, tas tas ir Viņa Gars, kas ienāk un dod enerģiju. Kamēr vien tu varēsi paņemt sevi malā, Viņš piepildīs, un tad tu vari būt liecinieks.

Tieši tāpat kā Noasa šķirsts bija liecinieks.

112 Tāpat kā Jēzus bija Dieva liecinieks. Viņš kļuva tik pilns ar Dievu, līdz Viņš un Dievs bija viens. "Dievs mājoja Kristū, samierinādams pasauli ar Sevi." Tieši tā kā ir teikts – cilvēka darbi stāsta par viņa raksturu! Kristus bija Dieva darbs. Un Kristus parādīja Dieva raksturu; Viņa līdzcietību pret slimajiem, Viņa tiekšanos glābt dvēseles, ka Viņš pat atdeva pats Savu Dzīvību. Dieva darbs, Dieva raksturs bija parādīts Kristū.

113 Un, ja vien vari tikt vaļā no sava prāta domām un dot Dievam priekšroku, caur tavu padošanos Viņš var parādīt Savu raksturu. Iztukšojieties. Aizvāciet no ceļa šo pasauli, savas šaubas. Ja tu esi atnācis pie altāra, lai par tevi aizlūgtu, bet saki: "Nu, aiziešu un paskatīšos, varbūt tikšu dziedināts," Dievs nevarēs parādīt Savus darbus. Tev ir jāaizvāc malā no ceļa savas domas un jāļauj Viņam tevi piepildīt.

114 Lūk, kā es esmu ievērojis tās lietas; kā ar to vērsi, kas toreiz grasījās mani nogalināt; kā tos iršus toreiz tur pie žoga; kā daudzas citus notikumus; to lāci mežos. Tas ir no dabas izpētes. Tas ir no kaut kā, kas notiek.

115 Piedodiet, ka es šobrīd to stāstu kā personīgo pieredzi, bet es gribu jums izstāstīt, jo tas ir noticis mūsu laikā. Kāds pateica: "Ak, nu, tas viss notika toreiz praviešu laikos. Tajā laikā..." Nu, Dievs rādīja piemērus. Bet vai jūs zinājāt, šodien, ka Dievs būvē Draudzi? Jūs sakāt: "Nu, Viņam bija pravieši. Viņiem bija jārunā Dieva Vārds." Bet šodien Viņam ir Dieva Draudze.

116 Ievērojiet, kaut kas notiek. Kaut tas būtu visu laiku! Gribētos, lai Dievs to dara pastāvīgi, taču tā nenotiek. Tas vienkārši atnāk, kad to vēlas Viņš.

117 Un tā, pirms dažām dienām vai arī pirms divām vai trim nedēļām es lūdzos par cilvēkiem, kuriem bija leikēmija. Es lūdzos kopā ar cilvēkiem, gaidīju vīziju, tie bija slimie un cietēji. Daudziem es gaidu daudzus gadus.

118 Piemēram, mazā Edīte Raita, invalīde. Es atceros, kad viņas tēvs gulēja, mira, un Dievs parādīja vīziju par viņas tēti, bet Edīti atstāja guļam.

119 Bija viena sieviete, man...man šķiet, ka viņa joprojām ir šeit. Geigeres kundze no Fortveinas, aizkustinoša izskata, neliela auguma mamma, jauna sieviete. Viņai piedzima bērniņš. Un bērniņš izrādījās ļoti liels, viņa bija tik maza, tas viņu noveda pie saslimšanas ar vēzi. Bet Dievs dziedināja viņu no vēža. Šobrīd ir nonākusi faktiski līdz mentālam sabrukumam nervozitātes dēļ. Viņai ir menopauze. Un nabadzīte... Un vīrs ir ļoti uzticīgs. Un tas puisis ir gājis uz visurieni, lūgdamies un meklējot, un raudot. Un es par tādiem lūdzos.

120 Bet vai zināt, kas notika? Brālis Buds, lūk tur, atbrauca viņa tētis, Jehovas liecinieks. Brālis Buds bija Jehovas liecinieks. Dievs apliecināja un parādīja Sevi viņam, dziedinādams viņa dēlu, Dāvidu, invalīdu.

121 Pēc tam atbrauca viņa brālis. Un viņa brālis dzīvoja netikumīgu dzīvi. Un Svētais Gars tur atnāca un viņu norāja. Ieraudzīja sievieti, ar kuru viņam bija attiecības, un viņš atdeva savu dzīvi un todien ļāva iziet no sevis visiem ļaunajiem gariem. Un tagad viņš iet ielās un dara visu iespējamo, ko vien var, lai kalpotu Dievam, liecinādams saviem ļaudīm.

122 Lūk, viņa vecais tētis, ļoti godīgs visās savās darīšanās kā fermeris un tā tālāk. Un, kad viņa tētis atbrauca, viņš sagribēja, lai es dodos ar viņu makšķerēt, un mēs devāmies uz ezeru.

123 Torīt, kad bijām turpceļā, atnāca vīzija. Un Viņš sacīja: "Katrs ezers, uz kuru jūs aizbrauksiet, un katrs ūdens strauts būs duļķains, zveja nesanāks. Bet, kad jūs aizbrauksiet uz Volf-Krīkas upi, tur Deil-Holovas ielejā," sacīja, "tas būs jauks un zils. Un tu vēl nekad neesi noķēris samu tajos ūdeņos, bet tu noķersi veselu virkni ar tiem. Un," sacīja, "viņi noķers vienu vai divas maziņas. Un pēc tam tu noķersi lielu zivi ar zvīņām. Tā būs liela savā sugā."

124 Es pagriezos un nocitēju to viņiem. Es vēroju tā padzīvojušā cilvēka acis, kad viņš skatījās uz saviem dēliem. Kad mēs devāmies turp un tuvojāmies ūdenim... Katrs ezers turpceļā bija duļķains. Kad mēs turp atbraucām, tā bija tik zila, ka teju vai acis sāpēja. Un mēs ķērām zivis, un mums neķērās ne asaris, ne sauleszivs, vispār nekas. Un pēkšņi man sāka ķerties sami, un es saķēru veselu virkni ar tiem. Daži no tiem svēra divi kilogrami gabalā. Un reizēm bija pa divi uz auklas, uz makšķeres un auklas. Mēs makšķerējām zivis un saķērām veselu virteni.

125 Un nākamajā rītā es atkal aizbraucu makšķerēt. Es noķēru vienu milzīgu asari, kas bija...jeb to, ko mēs saucam par sarkanvēdera asari, es tik lielu vēl nebiju redzējis.

126 Pēc tam, kad tas vīrs atnāca pie manis, es sacīju: "Lūk, ser, Bībelē ir teikts: 'Ja būs jūsu vidū kāds garīgs vai pravietis, un tas, ko viņš saka, notiks, tad klausiet viņu. Ja tas nenotiek...'" Un es paņēmu četrus slavenus Jehovas liecinieku pravietojumus un parādīju viņam, ka neviens no tiem

nepiepildījās; ikviens no tiem izgāzās. Es sacīju: “Bet kā tad ar to zivi?”

127 Un Dievs parādīja to vīziju, lai izmainītu to vīru un pagrieztu viņu, tā viena vīra dēļ, kaut tur ciešanās gulēja tūkstoši. Tā ir Visuvarenā Dieva suverenitāte, lai ļautu jums zināt, ka Viņš parāda Savu uzvedību caur Saviem darbiem, un tādā pat veidā tiek parādīts Viņa raksturs.

128 Paskatieties uz Betzatas dīķi. Jūs sacīsiet: “Nez vai Dievs tā darītu.” Paskatieties uz tiem kroplajiem, sakropļotajiem, klibajiem, aklajiem, sakaltušajiem, kas gaidīja. Un te iet Jēzus tam visam cauri, drēbes pilnas ar spēku, un pienāk pie cilvēka, kurš varēja staigāt, darīt visu, ko vien gribēja, bet bija slims ar kaut kādu atpalicības slimību. Un dziedināja viņu, bet visus pārējos atstāja bez uzmanības. Saprotat? Viņa raksturs. Viņš gribēja parādīt Savu Spēku. Viņš gribēja kaut ko izdarīt. Jā, pasaulei ir jānostāj mierā, lai to ievērotu.

129 Un tā, ievērojiet, aizvakar, kad mēs atgriezāmies. Es atgriezos no sanāksmes Indianapolisā un es biju nodomājis, ka kādu brītiņu pabūšu nomaļus no cilvēkiem, kamēr tā nedaudz atpūtīšos, jo man bija divdesmit vai trīsdesmit privātu pārrunu dienā, un nāca tās vīzijas. Kad es atbraucu mājās, es biju teju vai beigts. Neviens nezina, ko es pārdzīvoju tā visa dēļ, neviens. To nekādi nevar izskaidrot. Taču tad mēs ar brāli Vudu un ar viņa brāli aizbēgām uz to vietu, lai atkal pamakšķerētu, uz vienu dienu un nakti.

130 Un tad pēc pusdienām, sēdēdams tur, Brālis Vuds ierunājās par vienu sievieti gados, kura reiz bija piederējusi tur pie Andersona Dieva draudzes, kad viņi bija vēl bērni. “Cik labsirdīga!” Stāstīja, kā viņa ņēma tos mazos Jehovas liecinieku puisēnus un tos mīlēja. Un brālis Vuds sacīja savam brālim Lailam, viņš sacīja: “Lail, vai tas nebūtu vareni, ja mēs tagad ietu un atrastu to veco māsu un izstāstītu viņai, ka mēs esam glābti?”

131 Lūk, tas vārds atrada labvēlību Dieva acīs. Pēc tam, kad mēs jau ilgi bijām runājuši par Dievu, taču tas vārds atrada labvēlību. Šie divi puiši no Jehovas lieciniekiem, abi jau gados, gribēja atrast kaut kādu padzīvojušu sievieti un izstāstīt viņai, ka ir saņēmuši glābšanu, divi brāļi.

132 Kad viņi to pateica, uz manis, kad es sēdēju tur laivā, nonāca Dieva Gars un Viņa suverenitāte. Ak, kaut man būtu tāda balss, lai tas kaut kā ierakstītos cilvēku sirdīs. Es vairs nespēju kontrolēt sevi, tāpat kā jūs nevarat aizlidot uz mēnesi; tikai tā vārda dēļ. Un es sacīju: “Puiši, kaut kas teju teju notiks. Tas ir kaut kāds mazs dzīvnieciņš. Tas tiks atdzīvināts. Tas būs kaut kas saistīts ar dzīvību. Un jūs to tūlīt pat redzēsiet.”

133 Un es nodomāju: “Nu, ko tad es pateicu?” Un es sāku aizdomāties par dažām lietām. “Kas man lika to pateikt?” Vīzijas nebija. Vienkārši kaut kas runāja. Kas tas bija? Tas taču nebija mans prāts; es pat iedomāties kaut ko tādu nespētu. Tas bija kaut kas dziļāks. Tas bija sirdī, kurā bija ienācis Dievs. Viņš bija tas runātājs. Es tas nebiju, es par to pat nedomāju, bet runāja Viņš.

134 Un man šķiet, lūk, kur Jēzus to sacīja: “Ja ticēsi savā sirdī un pateiksi šim kokam vai šim kalnam. Un tad nešaubīsies, bet ticēsi, ka tevis teiktais īstenosies, tad tev būs, ko pateici.”

135 Lūk, ko es gribu pateikt. Tieciet līdz tai vietai, kur tas būs *Kaut Kas*, nevis jūs paši. Tas ir jāizsaka *Kaut Kam*, kas ir augstāks par jūsu prātojumiem. Mēs tā arī turpinājām.

136 Noslēgumā es pateikšu sekojošo. Brālis Vuds un pārējie sēž šeit kā liecinieki. Nākošajā rītā...

137 Tovakar mēs aizbraucām, un Tas Kungs deva mums brīnišķīgu makšķerēšanas vakaru. Nevienam nekas neķērās... Bet mēs tur noķērām trīs zivis jau dažās minūtēs, un tās trīs svēra gandrīz deviņus kilogramus. Un mums bija vienkārši varenas virknes ar zivīm.

138 Nākamajā rītā mēs atkal atgriezāmies un likām virsū ēsmas, no jauna, uz auklas, bet nevienas zivs. Tas bija beidzies. Es sacīju: “Dosimies uz to mazo līcīti un dažas minūtes atpūtīsimies, brāļi. Un paķersim ar makšķerēm asarīšus.”

139 Mēs devāmies turp un ķērām asarīšus tajā nelielajā līcī, no laivas. Un katru reizi, kad mēs uz ilgāku laiciņu apstājāmies, laivas motors nedarbojās. Mēs neķērām zivis, mēs runājām par Dievu.

140 Un misters Lails, kurš tagad ir... Viņš devās pie savas māsas, centās dabūt viņu ārā no Jehovas lieciniekiem. Un viņa pateica viņam...viņa pateica viņam, ka viņš klausa ļaunos garus; ka mēs esam ļaunie gari.

141 Sacīja: "Lail, tu taču neesi muļķis," un visas tās pārējās lietas.

142 Tad Lails noķēra mazu asarīti, apmēram *šādu*. Un viņš runājās, tāpēc pieļāva, ka tas mazulis norija lielo āķi. Tas tika dziļi mazās zivtiņas vēderā. Un, kad viņš to satvēra, viņš nevarēja izvilkt āķi. Tāpēc viņš vienkārši saspieda to rokā, apvija to un izvilka tai iekšas. Viņam bija jādabū tas āķis no mutes, jo, ja to āķi nogrieztu, tas būtu...beigta zivs, tā vienalga nomirtu. Un, lūk, kādi bija viņa vārdi: "Tu izdarīji visu, ko varēji, mazais draudziņ," un iemeta to ūdenī.

143 Un viņa trīs vai četras reizes tur palēcās, un riņķodama sāka slīdēt lejup zilajā ūdenī, līdz atdūrās pret dibenu. Nogulēja tur tika pāris minūtes. Un atkal uzpeldēja ūdens virspusē, un tur trīs vai četras reizes noraustījās. Viņas mazās spuriņas iztaisnojās, lūk, *šādi,* gulēja uz sāna, savērpusies. Un kamēr mēs apmēram divdesmit minūtes ķērām zivis, viņa tika ienesta zālēs, kaut kādā drazā. Un es...

144 Un kāds pateica: "Vai tās mazās zivtiņas patiešām brokasto jeb barojas?

Es sacīju: "Jā. Tā tas ir."

145 Un mēs sacījām: "Ak, cik varens ir Dievs!" Un brālis Vuds sacīja: "Ak, tas ir tik brīnišķīgi, brāli Branham! Mums tā ir privilēģija atrasties šeit kopā ar tevi." [Pārtraukums lentas ierakstā-Tulk.]

146 "Ak," es sacīju, "nedomā tā, brāli Vud. Tas," es sacīju, "tas nav...ne jau tas kalns ir svēts. Ne jau tā vieta ir svēta. Dievs ir svēts. Tas nav svētais cilvēks, bet svētais Dievs." [Pārtraukums lentas ierakstā-Tulk.]

147 Un, kamēr mēs sarunājāmies, Kaut Kas uz manis nonāca. Sacīja: "Tagad Es parādīšu Savu Spēku." Pirms es sapratu, ko es runāju, galvā atnāca tā Rakstu vieta: "Lai ko tu neteiktu, tici savā sirdī, ka tas piepildīsies. Saki to un tev būs, ko tu pateiksi." Es...es vienkārši teju vai... Tas plūda no manis.

Un es nodomāju: "Kas te notiek?"

148 Tur sēž Lails ar Benksu. Mēs makšķerējam zivis. Nelielā beigtā zivtiņa jau guļ tur kādas divdesmit minūtes, visa sarāvusies, aizslīdējusi prom, tās iekšas karājas ārā pa mutīti. Un es paskatījos uz to nelielo zivtiņu, un man atnāca doma: "Viņš sacīja zvejniekiem: 'Iemetiet tīklus laivas otrā pusē.' Viņi pieņēma Viņa Vārdu. Pēteris sacīja: 'Kungs, mēs zvejojām visu nakti un neko nenoķērām. Tomēr uz Tavu Vārdu mēs iemetīsim tīklus.'" Lūk, kur tas ir: "Uz Vārdu!"

149 Kaut kas man pateica: "Dievs zina to zivi. Vienkārši pasaki Vārdu un paskaties, kas notiks ar to zivi."

150 Es sacīju: "Mazo zivtiņ, Jēzus Kristus Vārdā, atdzīvojies."

151 Un Dievs ir mans patiesais tiesnesis līdz ar tiem diviem vīriem, kuri tur stāv, ka tā nelielā zivtiņa apgriezās uz sāna un no visa spēka aizpeldēja prom no turienes, atkal dzīva. "Pasaki Vārdu!" Visuvarenais Dievs, kā es stāvu šeit Viņa priekšā, šo cilvēku un šīs Bībeles klātbūtnē, zina, ka tā ir patiesība.

152 Laikā, kad cilvēki mirst, un tomēr Dievs parādīja Savu Spēku šiem diviem Jehovas lieciniekiem, ka Viņš ir augšāmcelšanās un Dzīvība, un nav nekā tāda, ko Viņš nezinātu. "Tu pasaki

un tici, ka tevis teiktais piepildīsies, un būs tev tas, ko pateiksi.”

153 Kas tas bija? Dievs rādīja Savu Spēku; nevis es, vienkārši vīnakoks...tas ir, zars. Viņš aktivizēja to zaru, tāpēc es nespēju apklusināt to sacīto. Kā gan es vispār būtu varējis iedomāties par mazu, beigtu zivi, kas tur gulēja, kad mēs tādas griezām gabalos un likām kā ēsmu uz auklām? Par to mazo zivtiņu, kas tur karājās...tur gulēja mirusi.

154 Misters Vuds un pārējie, kas sēž šeit, šobrīd skatās uz mani, liecinieki notikušajam. Un Dieva Gars tā notraucās lejup cauri tai ielejai, ka šķita, ka sākas Aizraušana. Tik ļoti, ka pat misters Vuds iekliedzās un sacīja: “Ak, ir tik labi būt šeit!” Sacīja: “Brāli Branham, mēs esam tik laimīgi, ka atrodamies šeit!” Vienīgais, kā viņi varēja to izteikt, bija, ka es esmu viņu brālis. Un es ātri pagriezos... Jo viņi redzēja, kā Dievs bija mani izmantojis, lai izteiktu dzīvību zivij.

155 Un, lūk, tas izklausās neprātīgi, taču tas ir tas pats Dievs, kas izteica dzīvību tam mirušajam oposumam, kas gulēja tur pagalmā. Viņš ir Alfa un Omega, Sākums un Gals. Viņš ir Dzīvība, augšāmcelšanās. Viņš ir tas Spēks, tas Mūžīgais. Tas pats vakar, šodien un mūžīgi!

156 Tas ļauj man zināt, ka reiz, kad šī dzīvība izies no šī mirstīgā ķermeņa un es tur apgulšos mierā, ja Viņam nav vienaldzīga zivs, protams, tad Viņam neesam vienaldzīgi mēs ar jums, kuri cenšamies Viņam kalpot. Un kādā slavas pilnā dienā Viņš atnāks. Nevis zars, bet Pats Vīnakoks runās no Savas galvenās mītnes Godībā, un aizmigušie Kristū uzcelsies un ieies Mūžīgajā Dzīvībā.

157 Kādas sajūtas! To nevar izteikt neviens. Kad redzi mirušu zivi, kas guļ ūdenī, un viņas iekšas ir izvilktas caur tās muti, to izdarīja vīrs ar stiprām rokām, *šādi* saspiezdams to zivi, ņēma un tās izrāva. Un tu dzirdēji to skaņu, kad viņš izrāva iekšas no tās zivs. Izmeta to mazo draudzenīti ūdenī. Tā trīs vai četras reizes noraustījās, apmetās otrādi, un tas bija viss. Redzēt, kā tā mazulīte, tikko kā bija izteikts tas vārds, [Brālis Branhams uzsit gaisā knipjus-Tulk.] atkal atgriežas tajā stāvoklī, dzīva kā vienmēr, un cik vien spēka peld pa to ūdeni, peld prom, lai pievienotos savām biedrenēm zivīm.

158 Viņš ir Dievs. Viņš zināja, ka tā zivs bija tur. Tieši tāpat, kā Viņš zināja, ka tai citai bija mutē monēta. Tieši tāpat, kā Viņš zināja, ka, ja viņš iemetīs... Ja tie cilvēki, ja viņi pateiks... Marka Evaņģēlija 5. nodaļā, tajā ir teikts, ka Jēzus tur aizņēmās Pētera laivu un devās zvejā. Lūk, Viņš sacīja: “Iemetiet tīklus lomam.” Tad, kad viņi zvejoja... Viņi taču zināja, ka bija zvejojuši visu nakti un neko nebija noķēruši. Tieši tāpat kā mēs esam darījuši to pašu un neko neesam noķēruši. Taču Dievs gribēja paskatīties, vai viņi pieņems Viņa Vārdu, tāpēc Viņš sacīja: “Iemetiet tīklus lomam.” Ja arī tur nebija zivis, tad, pieņemot Dievu pēc Viņa Vārda, tās tur uzradīsies. Neko vairāk tur nepateiksi.

159 Tātad, tas pats Dievs, tajā pašā Savā raksturā, kas bija sākumā, ir tas pats Dievs ar to pašu raksturu šodien. Viņš ir Pirmais, Pēdējais. Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Viņš joprojām ir Dievs.

160 Tāpēc jūs, kas šorīt atrodaties šeit un par kuriem ir palūgts, ļaujiet man jums kaut ko pateikt. Redzot šīs liecības, un Dievs ir liecinieks, vai tā ir taisnība vai nē, tā tas ir, jūs meklējat kaut ko varenu. Jūs cenšaties tur ieraudzīt kaut ko lielu un varenu, bet tas ir tieši jums blakus. Tā tas ir. Tas Dievs, kurš ielika izsalkumu jūsu dvēselē, lai jūs atnāktu saņemt lūgšanu, ir tas pats Dievs, kas ielika dzīvību tajā zivī; tas pats Dievs, kas apturēja to vērsi uz lauka; tas pats Dievs, kas satrieca to maniaku manā klātbūtnē; tas pats Dievs izveda Daniēlu no lauvu bedres; tas pats Dievs, kas sacīja: “Iemetiet savus tīklus otrā pusē un izvilksiet lomu.” Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi.

161 Viņa darbi nevar ciest neveiksmi. Viņa raksturs nevar ciest neveiksmi. Un Viņa darbi parāda Viņa raksturu, tāpēc šodien Viņš ir augšāmcēlies un Viņš ir šeit, mūsu vidū, tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Un mēs esam Viņa rakstura liecinieki.

162 Viņa raksturs ir izmainījis mani. Kas attiecas uz mani, reiz es biju grēcinieks, bet tagad es esmu glābts. Reiz es biju pazudis, tagad esmu atrasts. Reiz es mīlēju šīs pasaules lietas, tagad es tās

ienīstu. Reiz man Dievs nerūpēja, tagad es Viņu mīlu. Kaut kas ar mani notika. Kaut kas ar tevi notika. Kas tas ir? Tas ir Dieva darbs, kas parāda Viņa raksturu.

163 Viņš mūs mīl. Viņam nav vienaldzīga tava labklājība. Viņam nav vienaldzīga tava dziedināšana. Viņam nav vienaldzīga tava dvēsele. Vai tu atļausi Viņam būt noteicējam tavā dzīvē? It nemaz nešaubieties par Viņu. Ejiet, ticēdami Viņam, un Dievs dos jums to, ko vēlas jūsu sirds, jo tāda ir Viņa labā griba. Viņš ilgojas to izdarīt. Taču lieta tāda, ka mēs tik ļoti satraucamies. Stāviet mierā!

164 Skatieties uz to, sakiet: "Dievs, tas attiecas uz mani. Nav svarīgi, kurš lūdzas par mani, kā lūdzas par mani." Tam nav vajadzīgs Orals Roberts, Billijs Grēms vai Viljams Brahams, vai A.A. Alens. Tam ir vajadzīgs Dievs. Tā tas ir. Tam ir vajadzīga tava ticība, noenkurota tur Dievā.

165 Sakiet: "Dievs, Tā ir Patiesība, un es balstos tikai tur." Un lai...lai tas paliek *šeit*, līdz tas nolaidīsies, lūk, *šeit*, no jūsu galvas jūsu sirdī, lai...un kļūs par realitāti, tad tas darbosies. Tas darbosies tikai tad, kad tas nonāks sirdī.

166 Lai Dievs jūs tagad svētī, kamēr mēs nolieksim mūsu galvas. Ielieciet savu vēlēšanos savā sirdī. Nolieciet to Dieva priekšā, tieši tagad (Vai jūs tā izdarīsiet?), kad mēs lūgsim. Ja tas ir par glābšanu, ja tas ir... Lai kas tas arī nebūtu, tieši tagad nolieciet to Dieva priekšā, kad mēs lūgsim.

Mana ticība uz Tevi raugās,

Tu, ak, Jērs no Golgātas,

Glābējs Dievišķais.

Uzklausi, kad lūdzos es,

Paņem visu vainu prom,

Ak, ļauj man no šī brīža sākot

Būt Tavam pilnīgi!

Kad caur dzīves tumšo labirintu eju, (Tagad klusāk.)

Un bēdas mani apkārt māc,

Ved mani Tu.

Liec tumsai par dienu kļūt,

Manas asaras noslauki

Un no Tevis nomaldīties

Neļauj man nekad.

167 [Brālis Branhams sāk dungot "Ticībā uz Tevi raugos"-Tulk.]

168 Svētītais Kungs, mēs varētu pateikt kā tie, kuri toreiz stāvēja uz tā kalna un sacīja: "Šeit mums ir labi. Un mēs uzbūvēsim trīs teltis, ieliksim katrā pa draudzes ganam." Taču uzreiz atskanēja tā Balss un pateica: "Viņu klausiet. Viņš ir Mans Dēls." Tagad ļauj mums novērsties no ganiem, no Moziem un Ēlijām, un no šīs zemes ievērojamiem cilvēkiem, kaut arī mēs esam pateicīgi par viņiem visiem. Taču Tu pateici, lai mēs klausāmies Viņu.

169 Un Viņa Vārdā ir teikts sekojošais (nevis draudzes gana, ne arī evaņģēlista vārdā): "Ko vien gribat, kad lūdzaties, ticiet, ka jūs to saņemsiet, jums tas būs." Ja teiksiet šim kalnam: 'Celies un

meties jūrā,' un savā sirdī nešaubīsieties, bet ticēsiet, ka notiks pēc jūsu vārdiem, tad būs jums, ko sacīsiet.” Nav noteikts, ka tas būs uzreiz, kā tas nenotika uzreiz ar Ābrahāmu un Sāru.

170 Taču Tu sacīji: “Ja ticat, ka jūsu teiktais piepildīsies, tad būs jums tas, ko sacīsiet.” Lūk, Tēvs, šeit ir mūsu lūgšana. Paņem mūs tagad. Paņem mūsu sirdis Savā rokā un saspied tās ļoti cieši ar mīlestību, izspiežot no tām ārā visas bailes un neticību, padarot tās tukšas un iztukšotas. Un tad uzreiz piepildi tās ar Tavu Garu, kā tā darva un piķis piesūcināja šķirstu, lai bailes un šaubas vispār vairs nevarētu ienākt mūsu sirdīs. Un padari mūs par Tavu meistardarbu, lai Tu varētu parādīt Savu raksturu šai pasaulei caur mums kā rakstītām vēstulēm, kuras var lasīt visi cilvēki.

171 Lai ikviens, kas tika...ir svaidīts, kā Tu sacīji to darīt, lai viņi šodien tiek dziedināti, katrs cilvēks, no parastām zobu sāpēm līdz aklajiem, cietējiem, lai kas tas arī nebūtu, lai ticība tagad noenkurojas tajā sirdī, kura baidījās un šaubījās, kad tas ienāca.

172 Un, ak, Dievs, es vienmēr atceros... Es pats, mēs bijām trijatā; kā Pēteris, Jēkabs un Jānis stāvēja uz Apskaidrošanas Kalna un redzēja, ko Tu tur izdarīji. Mēs nekad neaizmirsīsim to nelielo alu tur Fanīkrīkā, kamēr būs dzīvas mūsu atmiņas un piemiņa. Šai pasaulei tas varbūt neko daudz nenozīmē, taču, kad mēs ieraudzījām Dieva visvarenību, dzīvā Dieva visuresamību, kas nonāca, būdama gana līdzjūtīga pret cilvēci, lai parādītu Tavu Spēku, atgriezdama zivī atpakaļ dzīvību, kura bija mirusi uz ūdens, skeptiķis vai neticīgais to neredzēs ne deguna galā. Taču kristieša sirdī tas tiek ierakstīts un noglabāts!

173 Mēs zinām, ka Tu esi Dievs. Tu esi tas pats Dievs šeit šorīt, šajā telpā. Cik gan daudz vairāk Tev rūp cilvēki, kas atrodas šeit, vīrieši un sievietes, ja jau Tu parūpējies par mazo zivtiņu! Ko gan tā mazā zivtiņa Tev nozīmē? Neko; tas vienkārši parāda Tavu darbu. Un es lūdzu, Dievs, lai Tu parādi Tavus darbus katrā vīrietī un sievietē, puisī un meitenē, kas šodien ir šeit.

174 Ja šeit ir kāds, Kungs, kurš nepazīst Tevi kā savu Glābēju, vēl nav to piedzīvojuši, bet šodien gribētu iztukšot savas sirdis no visām tām lietām un šīs pasaules drazas, lai Tu varētu piepildīt viņu sirdis ar mīlestību, kā Noa piesūcināja šķirstu ar darvu, es lūdzu, lai Tu esi ar viņiem šajās gaistošajās minūtēs, kuras ir palikušas tai programmā. Dāvā to, Tēvs, caur Jēzus Vārdu.

Un, kamēr mūsu galvas ir noliektas:

Lai Tava lielā žēlastība dod

Spēku manai sirdij vārgajai,

Un dedzība lai manī iemājo!

175 Un tā, ja tev ir vajadzīgs Kristus, kamēr viņi dzied, ja tu gribi iztukšot savu sirdi šajā rītā un lai Dievs pieņem tevi tādu, kāds tu tur esi, tad, lūdzu, pacel savu roku pretī Viņam. Saki: “Atceries mani.” Lai Dievs tevi svētī, ser. Un tevi, ser. Tevi, māsa. Tevi, brāli. Tevi. Vēl kāds, pa labi no manis? Paceliet savu roku. Lai Dievs tevi svētī, māsa. Vai vēl kāds pateiks: “Es gribu iztukšot savu sirdi.” Lai Dievs svētī tevi, māsa, lūk, tur.

Ļauj man no šī brīža sākot

Būt Tavam pilnīgi!

176 Vai vēl kāds grib pacelt tagad savu roku, tieši pirms lūgšanas?

177 Tēvs Dievs, Tu redzi katru roku. Pacēlās septiņas vai astoņas, desmit rokas. Viņi šobrīd iztukšo visas savas bailes un neticību. Viņi tagad apliecina, ka Tu esi viņu Viss-visā, viņu Iemīļotais, viņu Glābējs, viņu Dziedinātājs. Visas šaubas un bailes, viņi vēlas, lai tās tiek no viņiem aizvāktas. Es lūdzu, lai Tu dāvā to, Kungs, caur Tavu lielo žēlastību. Lai tas notiek tieši šodien.

178 Tu varēji izrunāt dzīvību zivij; izrunāt dzīvību mirušam puisītim; izrunāt dzīvību Laidžam

Peri, kas tur gulēja miris ar sakrustotām rokām; izrunāt dzīvību mazam mirušam mazulim Meksikā, izrunāt dzīvību Lācaram, kas bija miris četras dienas. Vēl jo vairāk šodien mēs varam stingri nostāties uz tās Viņa Mūžīgā Vārda Klints un paskatīties tālāk aiz tās šaubu ēnas uz To, Kurš sacīja: "Es esmu augšāmcelšanās un Dzīvība." Lai tagad ticība atrod savu balstu Viņā, uz tās cietās Klints, Kristus. Un lai viņi saņem visu, ko viņi ir lūguši. Sadzirdi mūsu lūgšanas, jo mēs lūdzam Kristus Vārdā. Āmen.

Viņu mīlu es, Viņu mīlu es,

Jo Viņš pirmais mani mīlēja.

Un glābšanu man Golgātā

Viņš nopirka.

179 Un tā, kamēr mēs vēlreiz nodziedāsim, paspiediet roku kādam, kas ir jums blakus. Tagad vienkārši pasēdiet mierīgi, mēs... Kalpošana vēl nav beigusies, saprotiet.

Viņu mīlu es...

180 [Brālis Branhams paiet malā un runā ar kādu-Tulk.]

Un glābšanu man Golgātā

Viņš nopirka.

181 Vai jūtaties pilnībā izmazgāti? Vai tagad jūtaties labāk? Jūs jūtat, kā Vārds... Tās...tās...tās ir attīrošās Kunga Jēzus Asinis, kas ienāk taisni sirdī, attīra mūs no visa grēka un nelikumības.

Un glābšanu man Golgātā

Viņš nopirka.

Tagad brālis Nevils.

Tici no sirds

(Believe From The Heart)
Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1957. gada 23. jūnijā Džefersonvilā, Indiānas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 57-0623 ilgst 1 stundu un 21 minūti. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2020. gadā.

'